

Misijas ziņas

2021. gada 4.ceturksnis

Saturs

Stropētāja divi brīnumi / 2.oktobris
Pilnīga uzticība / 9.oktobris
Savienība ar debesīm / 16.oktobris
Trīs noslēpumi / 23.oktobris
Garšīgā evaņģēlija vēsts / 30.oktobris
Karija un rīsa evaņģēlijs / 6.novembris
Pazudusī avs / 13.novembris
Biznesa īpašnieces lūgšanas / 20.novembris
Palīdzība no debesīm / 27.novembris
SOS misionāre / 4.decembris
Mīlestības vakcīna / 11.decembris
Ciemata dievnams / 18.decembris
Labs piemērs savam vīram / 25.decembris, 13.sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Ziemeļāzijas – Klusā okeāna divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu darbu Japānā, Mongolijā, Dienvidkorejā un Taivē. Šeit mīt aptuveni 230 miljoni iedzīvotāju, tajā skaitā apmēram 286 000 adventistu. Tātad adventistu īpatsvars šajā reģionā ir viens uz katriem 806 iedzīvotājiem.

Šā ceturksņa visi pieci Trīspadsmitā sabata projekti tiks realizēti katrā no četrām Ziemeļāzijas – Klusā okeāna divīzijas valstīm.

Ja šajā ceturksnī vēlaties savas sabatskolas nodarbības darīt saistošākas, mēs varam piedāvāt dažādas fotogrāfijas un citus materiālus, kuri attiecas uz misijas darba stāstiem. Papildus informācija ir atrodamā katra stāsta sānos.

Ja vēlaties atrast fotogrāfijas no tūristiem paredzētiem saitiem un aplūkot mūsu apskatāmo valstu ainavas, ieejiet bezmaksas fotogrāfiju glabātuvē pixabay.com un unsplash.com.

Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Ziemeļamerikas divīzijas, tie atrodami [bit.ly/ NAD-2021](http://bit.ly/NAD-2021). Sekojiet mums arī *Feisbukā* - [facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies). Jauniešu un pieaugušo misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt bit.ly/adultmission un [bit.ly/ childrensmisson](http://bit.ly/childrensmisson). Misijas darba videomateriāli ir pieejami bit.ly/missionspotlight.

Izdrukājami bērnu misijas ziņu materiāli, kuri paredzēti izkrāsošanai, ir atrodami bit.ly/bank-coloring-page.

Ja es varu kā palīdzēt, rakstiet uz mcchesney@gc.adventist.org.

Paldies, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Ziemeļāzijas – Klusā okeāna divīzijai palīdzēs izveidot:

- adventistu dzīvesveida centru Ulanbatorā, Mongolijā
- aprūpes centru imigrantu bērniem Ansanā, Dienvidkorejā
- Jonnamas misijas centru Daegu, Dienvidkorejā
- trīs ietekmes centrus Taipejā, Tainanā un Gaosjunā, Taivānā
- interneta evaņģelizācijas programmu, kura paredzēta interneta paaudžu aizsniegšanai Japānā.

Stropētāja divi brīnumi

2. oktobris

Erdenebats Budragča (59)

Mongolija

Es strādāju par stropētāju celtniecības objektā Mongolijā.

Tika būvēta daudzdzīvokļu māja. Materiālu padevei tika izmantots garš celtnis. Materiāli tika pacelti, pagriezti un nogādāti pie manis uz augstas sienas.

Kādu dienu, kad es jau gandrīz biju pabeidzis materiālu atāķēšanu trešajā stāvā, celtna āķis pēkšņi negaidīti izkustējās. Paķēru garu kārti un mēģināju āķi atgriezt vajadzīgajā vietā. Tomēr āķis strauji virzījās manā virzienā. Es nespēju no tā izvairīties, āķis man uztriecās un nogāza mani no sienas. Atceros, ka kritu no trešā stāva. Tad es zaudēju samaņu.

Tuvākā slimnīca atradās visai tālu. Pie manis atsteidzās mediķu brigāde.

Vēlāk pēcpusdienā es atmodos un uzzināju, ka man ir lauza kāja un bojātas muguras smadzenes.

“Jūsu ievainojumu dēļ mēs nevaram jūs nogādāt slimnīcā,” ārsts man sacīja.

Tajā laikā Mongolija nebija tik attīstīta valsts kā pašreiz, toreiz bija jūtams kvalitatīvu ārstniecības līdzekļu trūkums. Ārsti nespēja uzstādīt precīzu diagnozi. Viņi sacīja, ka man ir lauza mugura, taču tas bija arī viss, ko viņi varēja pateikt.

Divus gadus es paralizēts nogulēju gultā. Nespēju pat pakustēties. Šajā laikā mūsu pilsētā ieradās vairāki ārvalstu viesi. Tad es vēl nezināju, ka tie bija misionāri, kuri sludināja evaņģēlija vēsti.

Man ir astoņi bērni, vecākais no viņiem mācījās 8. klasē. Visi mani bērni apmeklēja misionāru rīkotās sanāksmes. Lai arī mēs nebijām reliģiozi cilvēki, tomēr es viņiem iet uz šiem pasākumiem neaizliedzu. Bērni ārzemniekus atveda pie manis mājās. Es to nezināju, bet viņi par mani aizlūdza. Un, pateicoties viņu lūgšanām, es ātri vien izārstējos.

Kļuvu aizvien spēcīgāks un sāku iet uz fizioterapijas seansi. Vīrs savas gultas nostiprināju stieņus un virves. Sākumā man pacelt galvu bija grūti, bija jācieš sāpes. Tomēr manu bērnu lūgšanas palīdzēja. Drīz vien es biju spējīgs paiet ar spieķa palīdzību.

Mani bērni sāka aktīvi darboties Septītās dienas adventistu draudzē. Viņiem patika dziedāt. Arī man patika sabata dievkalpojumi. Kad sāku studēt Bībeli, mana dzīve sāka mainīties. Līdz tam es lietoju alkoholu, taču tagad to pārtraucu. Tā manā

dzīvē bija nozīmīga pārmaiņa. Vēlējos būt uzticīgs Dievam. Mēs ar sievu tikām kristīti un pievienojāmies Septītās dienas adventistu draudzei.

Vairākus gadus pēc tam, kad biju atguvis spēju staigāt, man sāka sāpēt abas kājas. Mani sāka mākt bailes. Raizējos, ka atkal varu tikt paralizēts.

Pēc medicīniskās pārbaudes ārsts izskatījās sadrūmis.

“Jums jāveic operācija, taču tā būs riskanta,” viņš sacīja.

Ārsts paskaidroja, ka mana mugura ir traumēta un prasa medicīnisku iejaukšanos.

Manai ģimenei bija jāparaksta dokuments, kurš apliecināja, ka slimnīca par operācijas rezultātu atbildību neņems.

Mēs ar sievu daudz lūdzām Dievu. Par mani aizlūdza draudzes mācītājs. Es domāju, ka operācijas labā rezultāta iemesls ir tieši šis aizlūgšanas. Pat operācijas radītās brūces sadzija ātrāk nekā parasti. Mājup varēju doties jau pēc nedēļas.

Pašlaik esmu vesels un man klājas labi. Mēs, visa ģimene, esam kristieši. Vēlamies, lai arī mūsu draugi kļūtu par kristiešiem. Mēs viņus aicinām uz savu dievnamu, un daži arī ir atnākuši. Tomēr neviens no maniem draugiem Jēzum savu sirdi nav nodevis. Tomēr es par to pārāk nesatraucos, jo ticu, ka Dievs var viņus aizsniegt. Galu galā Dievs mani uzrunāja, kad es gulēju slimības gultā. Mans uzdevums ir cilvēkus aicināt, bet Svētā Gara darbs ir viņus pārliecināt. Nesen es uzaicināju vairākus savus draugus un ceru, ka viņi atnāks.

Paldies par jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs Mongolijas galvaspilsētā Ulanbatorā atvērt adventistu ietekmes centru. Te ļaudīm palīdzēs pārvarēt atkarības un mācīs viņiem savās dzīvēs pieņemt arī citus svarīgus lēmumus.

Misijas ziņas

- Adventistu darbu Mongolijā 1926. gadā uzsāka krievu misionāri, kuri ieradās no Hailaras, Mandžurijā, Ķīnā. Viņi izdeva pirmās Septītās dienas adventistu publikācijas mongoļu valodā, tika iespiesta dziesmu grāmata un 4 nelieli traktāti. Politiskā situācija valstī neļāva darboties tieši Mongolijas teritorijā. Tādēļ evaņģelizācijas darbs 1930. gadā tika uzsākts Iekšējā Mongolijā, kura atradās Ķīnas ziemeļos. 1931. gadā Kalšanas slimnīcā Otto Kristensens iekārtoja misijas darba vadības biroju.

Pilnīga uzticība

9. oktobris

Būnū Purvī (29)

Mongolija

Kurš mācību gads vidusskolā ir pats svarīgākais? Mongolijā tas noteikti ir pēdējais. Tajā audzēkņi ne tikai absolvē vidusskolu, bet arī kārto iestājekšāmenus, lai iestātos augstākajās mācību iestādēs.

Būnū šis pēdējais mācību gads vidusskolā bija īpaši nozīmīgs, jo viņa tika kristīta. Viņas nelielajā pilsētiņā ieradās divi misionāri un skolēniem mācīja, kā atbrīvoties no smēķēšanas. Būnū nesmēķēja, tomēr, tā kā viņai nebija īsti ko darīt, arī viņa apmeklēja šīs nodarbības. Misionāri viņai iepatikās. Būnū ar prieku piekrita piedalīties Bībeles nodarbībās, kuras misionāri vadīja savās mājās. Drīz vien viņa iemīlēja Jēzu un tika kristīta.

Pēc kristībām Būnū sāka nopietni gatavoties iestājek sāmeniem universitātē. Ja Būnū gūs augstus novērtējumus, tad viņai tiks dota iespēja izvēlēties mācību iestādi.

Daudzi viņas klasesbiedri, lai sagatavotos eksāmeniem, algoja repētitorus. Audzēkņi, kuri, piemēram, bija nodomājuši studēt vēsturi, pastiprināti gatavojās vēstures eksāmenam. Citi galveno vērību pievērsa medicīnas eksāmenam. Būnū patika matemātika, tomēr, lai noalgotu repētitoru, viņai naudas nebija. Un viņa lūdza pēc Dieva palīdzības.

“Dārgais Dievs, es eksāmeniem gatavošos patstāvīgi, katru dienu atrisināšu piecus uzdevumus. Lūdzu, palīdzi man,” viņa lūdza.

Pienāca eksāmenu laiks. Visi vidusskolu absolventi no visas apkārtnes sapulcējās pilsētas galvenajā skolā. Būnū kopā ar 600 citiem jauniešiem piedalījās matemātikas eksāmenā. Bija zināms, ka tie, kuri uzrādīs labākos rezultātus, varēs pirmie izvēlēties mācību iestādi, kurā turpināt izglītību. Būnū lūdza: “Dievs, palīdzi man.”

Eksāmens sākās. Pasniedzējs aizslēdza durvis un paziņoja studentiem, ka viņi šo telpu astāt varēs tikai pēc eksāmena beigām, kad tiks saņemti novērtējumi. Studenti savu darbu pabeidza un gaidīja. Vairāki vecāki saviem bērniem pa logu padeva ēdienu.

Beidzot atkal parādījās pasniedzējs un sacīja, ka eksāmena rezultāti tiks paziņoti tikai nākošajā dienā. Visiem tika atļauts doties mājās.

Kad Būnū no rīta pamodās, viņa redzēja, ka bija nolijis lietus. Viss bija tīrs, spīdēja saule. Savā sirdī viņa saklausīja dziesmas vārdus, kuru dziedāja mongoļu adventisti: “Tava mīlestība ir augstāka par debesīm. Tava mīlestība ir platāka par jūru.” Būnū par eksāmena rezultātu nesatraucās, viņa slavēja Dievu.

Ieradusies skolā, viņa redzēja, ka studenti ir sapulcējušies ap ziņojumu dēli, kurā bija lasāmi eksāmena rezultāti. Viņa nespēja tam pietuvoties, tādēļ lūdza kāda zēna palīdzību.

“Vai tu neredzi manu vārdu?” viņa jautāja. “Vai mans vārds ir pirmajā desmitniekā?”

Zēns sacīja “nē”, un Būnū sirds noskuma.

Tomēr, tikusi tuvāk ziņojumu dēlim, viņa redzēja, ka ir ierindojusies 5. vietā. Viņa tam pat nespēja noticēt. Vēlāk, kad pasniedzējs atdeva izlabotos darbus, Būnū redzēja, ka viņa bija kļūdījies tikai vienā no 40 uzdevumiem. Tad viņa iedziļinājās šajā uzdevumā un secināja, ka kļūdījies bija skolotājs, nevis viņa. Būnū par šo kļūdu pateica pasniedzējam, taču viņš atteicās mainīt viņas eksāmena vērtējumu. Pasniedzējs sacīja, ka, ja viņš to darītu, tad viņam atkārtoti būtu jāpārbauda visu studentu darbi.

Būnū bija apbēdināta. Viņa vēlējās nevainojamu novērtējumu. Tad viņa atcerējās, ka bija lūgusi Dievu, un Viņš bija palīdzējis. Galīgais eksāmena novērtējums bija Dieva rokās.

Pienāca laiks studentiem izvēlēties savas augstskolas. Tie, kuriem bija vislabākās atzīmes, izvēlējās universitāti. Beidzot pienāca Būnū kārta. Neviens vēl nebija izvēlējis Mongolijas Nacionālo universitāti, un tagad uz studijām tajā pieteicās Būnū.

“Tā bija Dieva griba,” sacīja Būnū. “Dievs zināja, ka, lai iestātos universitātē, man nevajadzēja saņemt visaugstāko novērtējumu. Man tikai bija Viņam jāuzticas visā pilnībā.”

Patreiz Būnū ir sasniegusi 29 gadu vecumu. Savas matemātikas zināšanas viņa izmanto darbā galvenā grāmatveža amatā Mongolijas ADRAs filiālē. Būnū kopā ar

vīru ir izveidojuši pirmo “Ceļa meklētāju” klubu valstī. Draudze pulcējas viņu mājās, tradicionālā mongoliešu jurtā.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms 3 gadiem. Tie Mongolijā palīdzēja atvērt pirmo adventistu vidusskolu. Jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi tiks novirzīti ietekmes centra izveidei Mongolijas galvaspilsētā.

Daži fakti

- Mongolijas nacionālais dzēriens ir *airags*, raudzēts ķēves piens. Mongoliešu virtuvi ir ietekmējis šis klejotāju tautas dzīvesveids. Tajā dominē gaļa un piena produkti, mazāk pieejami ir augļi un dārzeņi.
- Mongolijā ir izplatīts tradicionālais “rīkles dziedāšanas” paveids *khomei*, kurš radies starp ganiem. Ar šo dziedāšanas paņēmienu balss saites vienlaicīgi var atskaņot vairākus skaņas toņus.

Savienība ar Debesīm

16. oktobris

Ketija Hartmane (55)

Mongolija

Palūdziet, lai šo interviju prezentē divi dalībnieki.

Teicējs: Ketija un viņas otrais vīrs Breds bija pirmie adventistu misionāri, kuri pēcpadomju laikā, 1991. gadā, ieradās Mongolijā. Ketija joprojām Dievam kalpo Mongolijā. Ketija, lūdzu pastāsti par savu lūgšanu dzīvi.

Ketija: Kad mēs 1991. gadā ieradāmies Mongolijā, es jutu, ka Dievs mani aicina būt par lūgšanu cīnītāju. Es tad Dievam sacīju: “Es jau lūdzu visu laiku. Vai tad es jau neesmu lūgšanu cīnītāja?” Un es ar Dievu uzsāku strīdu.

Pēc mana vīra nāves es apprecējos otro reizi, un mēs uz laiku pārcēlāmies uz kādu citu Āzijas valsti. Jutu, ka Dievs mani aicina atkal kļūt par lūgšanu cīnītāju.

Es padevos un sacīju: “Labi, es lūgšu trīs reizes dienā pēc iepriekš sastādīta saraksta.”

Kad mēs kopā ar manu vīru un trīs jaunām meitām trīs reizes dienā sākām lūgt Dievu, notika brīnumi. Mēnešiem ilgi mēs meklējām dzīvesvietu, un Dievs tagad parūpējās par mūsu mājām. Mēs ar vīru bijām zaudējuši savas angļu valodas skolotāju darba vietas, taču tagad mēs tās atradām, un tās bija pat labākas nekā iepriekšējās.

Tas bija mans pirmais lūgšanu panākums. Nākošais solis sākās ar manām pārdomām par to, ko Jēzus mācīja par lūgšanām un modrību. Nebiju pārliecināta, ka sapratu Viņa vārdus. Atbildes meklēju E.Vaitas darbos un arī atradu. Uzzināju, ka mums vajadzētu būt modriem, sekot savām emocijām un izteiktajiem vārdiem.

Kad vien manas meitas agrīnajos pusaudžu gados sastapās ar problēmām, es vienmēr jautāju: “Vai tu biji modra un lūdzi Dievu?” Parasti viņas atzina, ka nav to darījušas. Mēs iekārtojām īpašu lūgšanu istabu, kur katrs no mums trīs reizes dienā nožēloja savus grēkus, trūkumus un lūdza Dievu, lai Viņš mums dotu mīlošu, pazemīgu garu. Tas patiesi palīdzēja uzlabot attiecības mūsu ģimenē.

Teicējs: Kā tu lasi Bībeli?

Ketija: Pēc tam, kad bija izlasījusi, ka draudzes pionieris Viljams Millers lasīja Bībeli pantu pa pantam, es nolēmu, ka arī man tas ir jāpamēģina. Bija aizraujoši salīdzināt katru pantu ar oriģināltekstiem ebreju vai grieķu valodās.

Pašlaik es ar Bībeles palīdzību cenšos uzlabot savas mongoļu valodas zināšanas. Ņemu piezīmju grāmatiņu, izlasu tekstu angļu valodā un tad – monoļu valodā. Tas ir lēns process, tomēr dienas laikā es cenšos pabeigt veselu nodaļu.

Lasīšana mongoļu valodā man ļauj paraudzīties uz Bībeles tekstiem no cita skatu punkta. Kādu rītu es izlasīju 5.Moz.33:1, kur angļu valodā ir rakstīts “Mozus, Dieva vīrs”. Bet mongoļu valodā izlasīju “Dieva persona Mozus”. Tad es nodomāju: “Vai var sacīt “Dieva persona Ketija”?” Tajā dienā man pārdomām pietika ar šiem trīs vārdiem.

Teicējs: Kāds ir tavs evaņģelizācijas darbs?

Ketija: To valstu likumi, kurās es esmu dzīvojusi, aizliedz atklātu liecināšanas darbu. Tomēr pastāv iespējas radīt apstākļus, lai ļaudis paši uzdod jautājumus un uz tiem atbildēt nav nekādu problēmu.

Es, būdama angļu valodas skolotāja, lai kontrolētu skolēnu apmeklējumu, liku katram kaut ko uzrakstīt un papīra lapiņas. Pēc tam es veltīju laiku, lai uz šīm lapiņām atbildētu. Vairāki skolēni tajās bija atklājuši savas problēmas.

Bieži vien vajadzēja pavisam vienkārši būt draudzīgai un uzaicināt ļaudis pie sevis mājās. Tad, sarunājoties divatā, šie cilvēki atver savas sirdis. Tādēļ es vēlos uzlabot savas mongoļu valodas zināšanas.

Manās ikdienas lūgšanās bieži atskan Saula vārdi, kurus viņš sacīja, kad ceļā uz Damasku ieraudzīja Jēzu. Sauls jautāja: “Kas Tu esi, Kungs?”. Un Kungs viņam pateica, kas viņam bija jādara. Arī tad, kad mēs jautājam, kāda ir Dieva griba mūsu dzīvē, Viņš to mums atklāj katru dienu, katrā situācijā.

Jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Mongolijas galvaspilsētā Ulanbatorā atvērt adventistu dzīvesveida centru.

Daži fakti

- Mongolijas tradicionālais festivāls *naadam*, kurš ir pazīstams kā “vīru trīs spēles”, sastāv no loka šaušanas, zirgu skriešanas un mongoļu cīņas sacensībām. Šis cīņas veids *bokh* līdzinās japāņu *sumo* cīņai.

Trīs noslēpumi

23. oktobris

Batzuls Ganbolds (30)

Mongolija

Batzulam mieru nedeva trīs jautājumi.

Būdams jauns zēns, Batzuls prātoja, kādēļ zirgus sauc par zirgiem, suņus – par suņiem, bet vilkus dēvēja par vilkiem. Taču neviens viņam nespēja paskaidrot, kas šos dzīvniekus tā bija nodēvējis.

Ulanbatoras ielās Batzuls redzēja reklāmas standus, kuri aicināja atmet smēķēšanu. Zēns tēvam jautāja, kādēļ tad, ja jau smēķēt ir tik kaitīgi, to dara tik daudzi. Tēvs pasmaidīja. To paskaidrot viņš nespēja.

Kad Batzula tēvs nomira no nieru mazspējas, zēns sāka domāt par nāvi. Viņš prātoja par to, kas notiks pēc nāves. Arī to paskaidrot viņam nespēja neviens.

Pēc tēva nāves Batzula nāve krasī izmainījās. Sešpadsmit gadus vecais jauniešs atrada darbu tirgū, jo viņam bija jāpalīdz nopelnīt iztiku gan sev, gan savai mātei un jaunākajiem brāļiem un māsai. Viņš sāka smēķēt.

Kādu dienu vecākā māsa piezvanīja no Dienvidkorejas, uz kuriem viņa bija pārcēlusies, un ieteica Batzulam iet uz dievnamu. Māsa bija sākusi apmeklēt dievkalpojumus.

“Ej uz Ulanbatoras dievnamu,” viņa sacīja.

Batzuls nebija kristietis un nekad nebija domājis par tādu kļūt. Tomēr viņš piezvanīja mobilo sakaru operatorai un, noskaidrojot Ulanbatoras dievnama adresi, sāka apmeklēt dievkalpojumus.

Pēc pāris mēnešiem Batzulam piezvanīja viņa māsa un vēlējās uzzināt, vai viņš apmeklē dievnamu. Viņu iepriecināja brāļa atbilde, ka viņš uz dievkalpojumiem dodas regulāri. “Kā tev izdodas katru svētdienu tam izbrīvēt laiku?” viņa jautāja.

“Svētdienās?” Batzuls pārjautāja. “Nē, es eju sestdienās.”

Māsa bija šokēta. “Uz kuru dievnamu tu ej?” viņa jautāja.

Batzuls paskaidroja, ka apmeklē Septītās dienas adventistu draudzi.

Reiz dievnāmā kāds Batzulam iedeva grāmatu par to, kā atbrīvoties no atkarībām. Lasot šo grāmatu viņa nostiprinājās pārliecība, ka smēķēšana ir grēks. Viņš izlasīja 1.Kor.3:16, tur sacīts, ka ķermenis ir Dieva Gara mājvieta. Taču pārstāt smēķēt viņš nespēja.

Kādu dienu savas ģimenes mājā viņš ieslēdzās noliktavas telpā, izvilka no kabatas cigarešu paciņu un izmisīgi lūdza Dievu: “Dievs, ja Tu esi, palīdzi man atstāt smēķēšanu.” Batzuls izmeta cigaretes un dziļi ieelpoja. Viņš juta, ka viņā ienāk miers un prieks.

Nākošajā dienā Batzuls iebāza roku kabatā, lai sameklētu kādu lietu un atrada tur šķiltavas. Tad viņš saprata, ka veselu dienu viņš pat nebija iedomājies par smēķēšanu. Batzuls nu vairs nejuta vēlmi smēķēt.

Dievnāmā Batzuls paņēma savas šķiltavas un Bībeles studiju vadītājam pastāstīja, ka viņš tās nav lietojis jau četras dienas.

“Jā, tu patiesi esi atradis Jēzu,” sacīja vadītāja.

Batzuls aizrautīgi sāka studēt Bībeli. 1.Mozus grāmatā viņš izlasīja, ka Ādams deva dzīvniekiem vārdus. Batzuls lasīja par lielo cīņu starp Kristu un sātānu un saprata, ka sātāns mudina ļaudis smēķēt tādēļ, ka vēlas izpostīt Kristus roku darbu. Viņš arī uzzināja, ka nāve ir kā miegs, un ka tad, kad viņš nomirs, viņš neko nejutīs, līdz kamēr Jēzus nāks otrreiz. Tas viss bija tik loģiski. Uz visiem saviem jautājumiem viņš bija atbildes atradis Bībelē. Un Batzuls savu sirdi nodeva Jēzum.

Patreiz Batzuls ir sasniedzis 30 gadu vecumu. Viņa sieva ir Globālās Misijas pioniere Mongolijā. Batzuls saviem tautiešiem stāsta, ka Bībele spēj dot atbildi uz visiem dzīves noslēpumiem.

Batzula mīļākā Bībeles rakstuvietā ir Jer.29:13: “Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet.”

Paldies jums par jūsu pirms trīs gadiem pienestajiem Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja atvērt pirmo Septītās dienas adventistu vidusskolu Mongolijā. Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi dos iespēju Mongolijas galvaspilsētā Ulanbatorā izveidot adventistu dzīvesveida centru.

Garšīgā evaņģēlija vēsts

30. oktobris

Hasegava Harue (65)

Japāna

Es dzīvoju Japānā. Vēlējos atvērt restorānu, kurā cilvēki varētu mācīties veselīgāku dzīvesveidu. Savu veselību biju uzlabojusi adventistu kūrortā Alabamas štatā, ASV.

Mēs ar vīru no Japānas devāmies uz ASV, lai meklētu iespējas vīra ārstēšanai no vēža. Biju Septītās dienas adventiste un zināju, ka mums varbūt varētu palīdzēt adventistu ārsti, kuri strādāja kūrortā. Mans vīrs gan nebija kristietis.

Kad mēs ēdam vegānu pārtiku, mūsu ķermeņos sākt notikt izmaiņas. Es ievērojami samazināju sava ķermeņa svaru. Vīrs pārtrauca smēķēt. Viņš arī sāka lasīt Bībeli un tika kristīts.

Mans vīrs nomira nedēļu pēc kristībām. Viņš bija tikai 56 gadus vecs. Biju noskumusi, taču vienlaicīgi biju arī laimīga, jo mēs bijām vienojušies, ka atkal satiksīmes debesīs.

Atgriezos Japānā un noskaidroju savu ietaupījumu daudzumu. Izrādījās, ka naudas man bija vairāk nekā jebkad agrāk. Vēlējos savus līdzekļus izlietot evaņģēlija vēsts izplatīšanā Japānā, jo šeit par kristiešiem sevi uzskatīja tikai 1% iedzīvotāju. Sāku lūgt Dievu: "Dārgais Dievs, ko lai es daru?"

Kādu dienu es izlasīju Jes.55:13. Tur sacīts: "Ērkšķu vietā uzaugs cipreses, dadžu vietā mirtes. Un tas būs Tam Kungam par slavu un par mūžīgi paliekamu zīmi."

Tajā brīdī es sapratu, ka vēlos atvērt restorānu, ar kura palīdzību es varētu mācīt ļaudīm dzīvot veselīgāk un justies labāk, tā kā es to biju mācījusies Alabamā. Varbūt arī man izdosies iekarot šo cilvēku uzticību un vadīt viņus pie Jēzus. Iedvesmota no iepriekš minētā Bībeles panta nolēmu savam restorānam dot nosaukumu „Mirte”.

Tajā pat dienā es gāju pa ielu manā dzimtajā pilsētā, kura atrodas netālu no Tokijas. Ieraudzīju kādu zemes gabalu, kurš tika pārdots. Tas atradās ideālā vietā, netālu no trīs adventistu dievnamiem. Nopirku šo zemes gabalu un apmaksāju arī restorāna celtniecību.

Man ir jāatzīstas, ka par restorānu biznesu man nebija nekādas sapratnes. Tādēļ, lai rastu idejas, apmeklēju adventistu veģetārās kulinārijas nodarbības, un tad restorānam veidoju savus ēdienus.

Restorāna atvēršanas dienā ieradās daudz apmeklētāju, tomēr veidojās zināms haoss, jo man trūka restorāna vadīšanas pieredzes. Viens no pusdienotājiem bija kāds no maniem klientiem apdrošināšanas jautājumos. Viņš pazina netālas kefejnīcas īpašnieci un uzaicināja viņu man palīdzēt. Un patiesi, viņa man sniedza lielu atbalstu.

Restorāna darbība manāmi uzlabojās. „Mirte” ir viens no neredzamiem veģetāriem restorāniem visā Tokijas apkārtnē. No rīta es devos uz savu apdrošinātājas darbu, bet ap pulksten 11 ierados restorānā un apkalpoju pusdienas laika klientus. Pēc tam atgriezos savā pamatdarbā. Protams, sabatos restorāns bija slēgts.

Šis restorāns man deva vairāk iespējas, nekā tikai popularizēt veselīgu pārtiku. Viena no regulārajām apmeklētājām slimoja ar krūts vēzi, un viņa interesējās par veselīgu dzīvesveidu. Es viņu iepazīstināju ar attiecīgu adventistu literatūru. Kāda cita apmeklētāja, vientuļa sieviete, vēlējās atrast draugus. Es viņu uzaicināju uz savu dievnamu, un viņa vairākas reizes atnāca. Galvenais restorāna mērķis ir vadīt ļaudis

pie Jēzus. Elena Vaita sacīja savā darbā „Izmeklētās vēstis” (2.sējuma, 142. lappusē), rakstīja, ka pilsētās ir jābūt mūsu restorāniem, jo citādi mūsu darbinieki nevar nokļūt saskarē ar cilvēkiem un mācīt veselīgas dzīves pamatprincipus. Tādēļ es arī izveidoju šo savu restorānu. Tas ir Dieva restorāns. Dievs man palīdzēja šo darbu uzsākt, taču patiesais restorāna īpašnieks ir Jēzus.

Misijas ziņas

- Pirmie Septītās dienas adventisti Japānā bija Abrams La Rue, ASV misionārs, kurš darbojās Ķīnā un šajā kalpošanā ieguldīja savus līdzekļus. Jau 1889. gadā La Rue veica vairākus braucienus uz Japānu un izplatīja adventistu publikācijas Jokahamā un Kobē. Stefāns Haskels Japānā ieradās 1890. gadā un žurnālā „*Review and Herald*” (1890. g. 26.augusts) ziņoja, ka šajā valstī ir notikušas kristības un vairāki cilvēki ir sākuši ievērot sabatu.

Karija un rīsa evaņģēlijs

6. novembris

Sāra (14)

Japāna

Sāra katru sabatu gāja uz Septītās dienas adventistu dievnamu. Ne viņa, ne arī viņas ģimenes locekļi nav adventisti. Neviens no viņiem pat nav kristietis.

Iemesls tam, kādēļ Sāra katru nedēļu devās uz dievnamu, ir iespēja paēst bērnu restorānā, kurš darbojas dievnama telpās.

Četrpadsmit gadus vecajai pusaudzei patīk baudīt suši, taču visvairāk viņai iepatikušies sabatos piedāvātie rīsi ar kurkumu, kurš ir plaši izplatīts ēdiens Japānas skolēnu vidū. Pēc maltītes viņa pievienojas pārējiem bērniem, klausās Bībeles stāstus, dzied dziesmas un rotaļājas.

Sāra sāka nākt uz dievnamu sešu gadu vecumā. Viņas vientuļā māte Sāru sūtīja turp, jo tur bija iespējams veselīgi paēst. Sāru un viņas māti nevarēja uzskatīt par trūcīgām. Lai arī Japāna tiek uzskatīta par pārtikušu valsti, tomēr valdības ekonomiskā politika un globalizācijas ietekme iedzīvotāju starpā bija radījusi ievērojamu plaису. Vieni kļuva daudz bagātāki par citiem. Tā rezultātā bērni gan nenokļūst absolūtā nabadzībā un nemirst no bada, taču spiesti dzīvot krietni zem vidējā dzīves līmeņa. Šādā situācijā patreiz atrodas viens no 7 Japānas bērniem. Nabadzība ir skārusi arī tādus vientuļos vecākus kā Sāras māte. Šādi vecāki nespēj saviem bērniem nodrošināt ne pienācīgu pārtiku, ne arī ārpuskolas aktivitātes, piemēram, mūzikas vai sporta nodarbības. Vecākiem ir maz laika, viņi saviem bērniem nespēj sniegt pietiekošu atbalstu mājas darbu izpildē, kā arī nav naudas, lai nolīgtu palīgskolotājus, kā to var atļauties pārtikušas ģimenes.

Septītās dienas adventistu draudze redz nabadzību savā apkārtnē un ir sākusi sabatos piedāvāt brīvpusdienas, kā arī skolēnu apmācību pārējās nedēļas dienās. Kad Kašivas, pilsētas Tokoņas apgabalā ar aptuveni 410 000 iedzīvotājiem, vadība nolēma piedāvāt finansiālu palīdzību organizācijām, kuras baro trūcīgus bērnus, pieteicās arī adventistu draudze un saņēma pastāvīgas dotācijas.

Katru sabatu dievnāmā sāka ierasties desmit līdz trīsdesmit bērni un baudīja veselīgas maltītes, kuras gatavoja draudzes locekļi un citi brīvprātīgie.

Sāra, kad viņa pirmo reizi ieradās dievnāmā uz maltīti un rotaļām ar pārējiem bērniem, bija ļoti kautrīga. Tomēr viņai garšoja ēdiens un patika Bībeles nodarbības.

Meitenei arī patika, ka draudzes locekļi viņai pievērsa uzmanību, un viņa turpināja nākt katru sabatu. Kad Sāra paaugās, viņa sāka palīdzēt vadīt sabata pēcpusdienas nodarbības jaunākiem bērniem. Tad viņu uzaicināja uz draudzes rīkotu vasaras nometni. Nometnē viņa izlēma savu sirdi nodot Jēzum.

Kad Sāra atgriezās mājās, viņa šo jaunumu pavēstīja mātei, taču māti tas neiepriecināja. „Tev būs jāgaida, līdz kamēr būs pietiekami pieaugusi un pati varēsi pieņemt lēmumus,” māte sacīja.

Tas nozīmēja, ka Sārai līdz kristībām būtu jāgaida vairāk nekā 4 gadi. Saskaņā ar Japānas likumiem bērni šādus nozīmīgus lēmumus bez vecāku piekrišanas drīkst pieņemt tikai pēc 18 gadu sasniegšanas. Sārai bija tikai 14.

Kad Sāra par to pastāstīja draudzes locekļiem, viņi nebūt nebija pārsteigti. Tā šādās situācijās bija parasta Japānas māšu – nekristiešu reakcija.

Lūdziet par Sāru, viņas ticību un māti. Lūdziet par citiem bērniem, kuri katru sabatu satiekas, rotaļājas un klausās par Jēzu Kašivas Septītās dienas adventistu draudzē, ietekmes centrā, ar kura palīdzību Austrumjapānas konference Jēzus mīlestību līdzdala apkārtējiem. Paldies jums par ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdzēs sludināt evaņģēliju, gan ar suši, rīsiem un kariju, gan arī bez tiem.

Misijas ziņas

- Pirmie oficiālie Septītās dienas adventistu darbinieki Japānā bija V.C. Graingers (1844.g. – 1899.g.), bijušais Hīlzburgas koledžas (vēlāk Klusā okeāna ūnijas koledža) prezidents Kalifornijā un T.H.Okohira, japānis, bijušais Hīlzburgas koledžas students. Tokijā viņi ieradās 1896. gada 19. novembrī un atvēra Šiba Bībeles skolu, kuru drīz vien sāka apmeklēt 60 jauni vīrieši.
- Terukiho H.Okohira (1865.g. – 1939.g.) bija dzimis Japānas Satsatumas provincē ietekmīgā ģimenē. Mācoties biznesa skolā ASV, viņš vispirms kļuva par metodistu draudzes locekli, bet pēc tam Sanfrancisko tika kristīts Septītās dienas adventistu draudzē. Viņš sāka apmeklēt Hīlzburgas koledžu un 1894. gadā, mācību gada beigās, viņš izplatīja uzaicinājumu doties kopā ar viņu atpakaļ uz Japānu un nest tur evaņģēlija vēsti. Šim aicinājumam atsaucās koledžas prezidents un 1896. gadā Ģenerālkonference viņus nosūtīja uz Tokiju. 1907. gadā Okohira un cits japāņu darbinieks H.Kunija tika ordinēti par pirmajiem Japānas Septītās dienas adventistu kalpotājiem.

Pazudusī avs

13. novembris
Čī Činjama (43)

Japāna

Koronavīrusa laikā esmu saņēmusi spēcīgu uzmundrinājumu. Mēs kopā ar vīru Japānā, Osakā, pilsētā ar 2,7 miljoniem iedzīvotāju, atvērām angļu valodas skolu. Pandēmijas dēļ skola tika slēgta. Taču, pirms Japānas valdība izsludināja ārkārtas stāvokli, mēs pabeidzām savu tiešsaistes nodarbību izveidi un, mums par lielu pārsteigumu, mums izdevās saglabāt 90% no mūsu studentiem.

Taču vēl vairāk mani pārsteidza 60 gadus vecā studente Čikako, kura ar mani sazinājās pandēmijas kulminācijas laikā. Mēs bijām pazīstami jau 13 gadus, taču pirms 2 gadiem nūsu saikne pārtrūka. Tad kādu dienu, kad grasījos doties mājup, es saņēma no viņas ziņu.

„Es vēlētos iet uz jūsu dievnamu, lai arī pandēmija pieņemas spēkā,” viņa rakstīja.

Čikago nebija kristiete. Biju pārsteigta, ka viņa vēlas Jēzu iepazīt tuvāk. Mēs apmainījāmies ar īsām īsziņām par kristietību. Pastāstīju, kā es kļuvu kristiete. Mēs piekritām satikties sestdien pēc sabata dievkalpojuma.

Mūsu tikšanās reizē es viņai izstāstīju līdžību par pazudušo avi. Viņa uzmanīgi ieklausījās Jēzus vārdos: „Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs? Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis. Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga,” Lūk.15:4-7.

Čikago uzreiz sevi pielīdzināja pazudušajai avij. Viņa sacīja, ka Jēzus jau gadiem ilgi ir viņu aicinājis sekot Viņam, taču viņa to vienmēr bija atlikusi. Čikago nākošie vārdi mani pārsteidza.

„Es zinu, ka Jēzus mani ir aicinājis kā pazudušo avi, un es esmu to ignorējusi,” viņa sacīja. „Taču tagad tā vairs neturpināsies, es vēlos tikt kristīta.”

Man kļuva skaidrs, ka viņas sirdī ir darbojies Svētais Gars, īpaši pandēmijas laikā, un es biju laimīga, ka varēju viņai līdzdalīt Jēzus mīlestību un mācības.

Pēc tās reizes mēs ar viņu tikāmies vēl vairākas reizes. Kādu sabatu, kad mēs runājām par to, kādēļ Jēzus nomira, viņu aizkustināja stāsts par noziedznieku pie krusta, kurš savas dzīves pēdējās minūtēs izvēlējās nomirt kā patiess Jēzus sekotājs. Čikago ļoti saviļņoja fakts, ka Jēzus vienmēr ir mīlošs un gatavs piedot. Viņa saprata, ka, lai gan bija ļoti centusies pēc sava prāta rast prieku un mieru, tomēr palika neapmierināta.

„Es gribētu būt kā noziedznieks pie krusta un pieņemt Jēzu,” viņa sacīja.

Lai arī koronavīrusa pandēmija var mūsu dzīves apturēt, nekas nespēs piespiest Jēzum vilkt ļaudis pie sevis. Jēzus sacīja: „Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi, un būs viens ganāms pulks un viens gans,” Jāņa 10:16.

Jēzus mūsu dzīvēs darbojas arī tad, kad mēs to neredzam un nejūtam. Jēzus mūs sauc vārdā un mūs izglābs, ja mēs Viņam nodosim savas dzīves.

Kovids-19 tiešsaistes darbu evaņģēlija pasludināšanā ir darījis tikpat nepieciešamu, kā Čī virtuālās angļu valodas nodarbības. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs īstenot projektu, kurš palīdzēs Japānas ļaudīm, īpaši jauniešiem, internetā uzzināt par Jēzu. Paldies jums par to, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Daži fakti

- Japānas nacionālais sporta veids ir *sumo*. Tas ir cīņas veids, kurā divi cīkstoņi cenšas viens otru izstumt no ringa, kura platums ir 4,5 metri, vai arī piespiest pretinieku pieskarties grīdai ar jebkuru ķermeņa daļu, izņemot kāju pēdas.
- Tradicionālo japāņu virtuvi veido jūras veltes un rīsi vai nūdeles. Viens no ēdieniem, kurš kļuvis populārs visā pasaulē, ir suši, kas sastāv no vārītiem rīsiem ar etiķi, kuri tiek pārklāti vai kuros ierullē, piemēram, zivis.

- Japāna ietilpst vulkānisko joslu sistēmā, kuru nereti dēvē par Klusā okeāna Uguns gredzenu. Tajā ir vairāk nekā 100 aktīvi vulkāni, un tas pakļauj šo reģionu zemestrīcēm un cunami.

Biznesa īpašnieces lūgšanas

20. novembris

Kijongs Kvons (56)

Dienvīdkoreja

Kad Kijongs lūdz Dievu, notiek pārsteidzošas lietas.

Plaukstoša grāmatvedības uzņēmuma īpašnieks Dienvīdkorejā juta iedvesmu izveidot Septītās dienas adventistu draudzi. Draudzes vadītāji atvēlēja viņam bijušo dievnamu, kurš atradās netālu no viņa mājām. Pirmā gada laikā tika kristīti 40 cilvēki.

Kijongs turpināja lūgt, un 2,5 gadu laikā kristīto skaits sasniedza 98. Viņš nolēma lūgt Dievu, lai draudzes locekļu skaits sasniegtu 100.

„Lūdzu, dod šo simto draudzes locekli,” viņš lūdza.

Kad Kijongs atvēra acis, viņš pēkšņi atcerējās kādu sievieti, kuru viņš nebija sastapis vairāk nekā trīs gadus. Kijongs centās par viņu uzzināt no citiem un noskaidroja, ka viņa ir atvērusi bērnu mākslas skolu. Kijongs nopirka krāšņu ziedu buketi un devās pie viņas uz skolu.

Sarunā ar šo sievieti Kijongs pastāstīja par savu draudzes veidošanas darbu. Viņš runāja par to, kā 98 šīs draudzes locekļi bija nodevuši savas sirdis Jēzum.

„Tev ir jābūt simtajai draudzes loceklei,” Kijongs sacīja.

„Jā, patiesi, es būšu simtā,” sieviete atbildēja.

„Lieliski,” Kijongs sacīja. „Taču vispirms tev ir nepieciešamas Bībeles nodarbības. Es atnāksu pie tevis rīt pusastoņos vakarā.” Viņš brīdi klusēja un tad piebilda: „Raugies, lai tur būtu arī tavs vīrs!”

Kijongs vīru pieminēja tādēļ, ka, lai draudzes locekļu skaits saniegtu simtu, bija nepieciešami vēl divi.

Kad Kijongs atstāja mākslas skolu, sieviete piezvanīja savam vīram.

„Kijongs rītvakar ieradīsies pie mums un mācīs mums Bībeles patiesības,” viņa sacīja.

Viņas vīrs, tāpat kā Kijongs, bija sekmīgs biznesmenis. Taču viņš nebija kristietis un svētnīcās pielūdza senču garus un dievus. Nesen, lai sekmētu savu biznesu, viņš bija nolēmis uzlabot savas angļu valodas zināšanas un bija nopircis veselu kaudzi angļu valodas mācību grāmatu. Viena no tām bija Bībele.

Tomēr Bībele viņam šķita mulsinoša. Viņš lasīja šo grāmatu, taču daudz ko nesaprata. Lai arī angļu vārdu nozīmi viņš zināja, tomēr Bībeles tekstu izpratnē tas nepalīdzēja. Beidzot, neredzot citas iespējas, viņš izlēma lūgt Bībeles Dievu.

„Ja Tu esi patiess Dievs, lūdzu atsūti man kādu, kurš varētu palīdzēt izprast Bībeli,” viņš skaļi sacīja.

Tajā brīdī iezvanījās viņa telefons. Zvanīja sieva.

„Kijongs rīt nāks pie mums un vadīs mums Bībeles nodarbību,” viņa sacīja.

Biznesmenis bija pārsteigts. Ilgu laiku viņš sēdēja pat nepakustēdamies. Viņš jutās kā zibens spēriena ķerts.

Nākošajā dienā Kijongs ieradās laulātā pāra mājā un bija pārsteigts, jo nebija cerējis uz tik lielu ieinteresētību – viņi ar nepacietību gaidīja šo nodarbību. Arī viņu

divi pieaugušie bērni vēlējās uzzināt par Dievu, kurš tik ātri bija atbildējis uz tēva lūgšanu.

Ģimene Kijonga vadībā studēja Bībeli un pieņēma visu, ko uzzināja. Un viņi savas sirdis nodeva Jēzum. Dievs, atbildot uz Kijonga lūgšanu, deva nevis 100 draudzes locekļus, bet gan 102.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs evaņģēlija vēsti izplatīt Dienvidkorejā. Paredzēts realizēt divus projektus – aprūpes centrs imigrantu bērniem Ansanā un misijas darba centrs Daegu. Paldies par to, ka gatavojaties bagātīgi ziedot.

Misijas ziņas

- Pirmie korejieši, kuri stājās Septītās dienas adventistu rindās, bija Lī Eungs Hjuns un Sons Heungs Čo. Viņi tika kristīti 1904. gadā Kobē, Japānā. Lī Eungs Hjuns uz ielas ieraudzīja afišu ķīniešu valodā, kurā bija rakstīts: „Septītās dienas sabata Jēzus otrās atnākšanas draudze” (gan japāņi, gan korejieši lieto līdzīgas rakstu zīmes). Viņš jau bija kristietis, un viņu tas ieinteresēja. Pēc Bībeles izpētes un sarunas ar evaņģēlistu Haidu Kuniju viņš uzaicināja Sonu Heungu Čo kopā ar viņu apmeklēt adventistu draudzi, un abi vīri drīz vien tika kristīti. Tad Sons Heungs Čo atgriezās Korejā un tur sāka sludināt adventes vēsti. Tajā pat gadā viņš uz Koreju ataicināja Haidu Kuniju, lai viņš mācītu draudzes locekļus.

Palīdzība no debesīm

27. novembris

Deivids Kims (53)

Dienvidkoreja

Deivids ar savu automašīnu *Toyota Camry* brauca pa ASV automaģistrāli un iegriezās vienā no sānceļiem. Viņš sekoja savam GPS navigatoram, lai ierastos uz svarīgu pasākumu dievnamā, Jūtas štatā.

Pēkšņi viņa mobilajā telefonā parādījās brīdinājums. Ceļu tālāk turpināt bija bīstami, droši to varēja darīt vienīgi automašīnas - visurgājēji.

Savā vidēja izmēra auto Deivids bija nobraucis samērā garu ceļa gabalu. Doties atpakaļ viņš vairs nevarēja, jo to, kādi būtu braukšanas apstākļi, zināt nevarēja. Un viņš apņēmīgi spieda gāzes pedāli un devās uz priekšu.

Pēc pāris minūtēm brīdinājuma vēsts parādījās atkal, taču Deivids to ignorēja.

Pēkšņi ceļa asfalta segums beidzās un auto tālāk devās cauri dubļiem. Deivids nobrauca nelielu ceļa gabalu, kurš veda kalnā, un tad automašīnas dzinējs apstājās. Viņš mēģināja to iedarbināt, taču nesekmīgi. Deivids aizdedzes atslēgu pagrieza vēlreiz un vēlreiz. Dzinējs klusēja.

Deivids pastiepās un palūkojās visapkārt. Viņš spēja saskatīt vienīgu krūmus un smilšainu plakankalni. Viņa mobilais telefons atradās ārpus uztveršanas zonas. Citas automašīnas nebija saskatāmas. Un pēkšņi, atrodoties vientuļā, neapdzīvotā vietā, viņu pārņēma bailes. Viņš bija datorprogrammētājs no Dienvidkorejas. Tagad viņš atradās ASV un bija iestrēdzis smilšaina kalna malā.

„Kas notiks, ja satikšos ar plēsīgiem dzīvniekiem?” viņš nodomāja.

Deivids nometās uz ceļiem dubļos un lūdza Dievu.

„Mans Kungs,” viņš iesāka. „Lūdzu piedod man, ka neņēmu vērā brīdinājumus un atbraucu līdz šejieni. Es nedomāju, ka tā varētu atgadīties. Taču man šajā sabatā ir jāvada seminārs. Ko es esmu darījis nepareizi?”

Viņa prātu pildīja dažādas domas – depresija, bailes, satraukums. Deivids bija piemirsis, ka Dievs viņu bija vadījis trīs mēnešu ilgā braucienā, kad viņš rīkoja seminārus par interneta un sociālo mēdiju izmantošanu evaņģelizācijas darbā.

Aptuveni piecas minūtes pēc lūgšanas viņš ievēroja pikapu, kurš brauca kalnā. Šajā auto atradās vecāks pāris. Ieraudzījuši Deividu, viņa izkāpa mašīnas un apjautājās, kas noticis.

Deivids sacīja, ka nevar iedarbināt dzinēju. Vīrs iekāpa Deivida auto un mēģināja to iedarbināt. Tas neizdevās. Vīrs atdeva atslēgu Deividam un piedāvāja viņu aizvest līdz vietai, kurā sāktu darboties mobilais telefons. Bija jānobrauc sešas jūdzes. Deivids bija ļoti pateicīgs, tad viņam būs iespēja izsaukt evakuatoru.

Taču tad vecais vīrs Deividam atkal palūdza viņa automašīnas atslēgu. Vīrs aicināja Deividu apsēsties viņam blakus un tad pagrieza aizdedzes atslēgu. Deivids bija pārlicināts, ka tā bija tikai laika zaudēšana, jo dzinēju iedarbināt viņi bija mēģinājuši jau vairākas reizes.

Pēkšņi atskanēja patīkama motora rūkoņa! Deivida ausīm tā šķita kā jauka mūzika. Vīrs uzspieda gāzes pedālim, un mašīna vienmērīgi virzījās uz priekšu. Deivids nespēja noticēt savām acīm. „Paldies! Paldies!” viņš izsaucās.

Deivids atvadījās, pagrieza savu auto braukšanai atpakaļ un devās uz lielceļa pusi. Braucot viņš visu laiku pateicās Dievam. Arī tad, kad viņš nebija ņēmis vērā brīdinājumus, viņš tomēr saņēma palīdzību no debesīm un tagad varēja ierasties uz savu uzstāšanos paredzētajā laikā.

Deivids Kims ir viens no daudzajiem Dienvidkorejas Septītās dienas adventistiem, kuri kalpo kā misionāri visā pasaulē. Šajā ceturksnī vispasaules draudzei ir iespējas piedalīties divos Trīspadsmitā sabata misijas darba projektos. Viens no tiem ir aprūpes centrs imigrantu bērniem pilsētā Ansanā, bet otrs – misijas darba ietekmes centrs pilsētā Daegu.

Misijas ziņas

- 1943. gada februārī, 2. pasaules kara laikā, Korejas draudzes vadītājus arestēja Japānas policija un cietumā viņi tika paturēti līdz pat kara beigām. Viens no viņiem mira spīdzināšanas rezultātā, divi nomira drīz pēc atbrīvošanas, citi – nedaudz vēlāk. Kopumā savas ticības dēļ tika apcietināti apmēram 40 Septītās dienas adventisti. Daudzi bēga uz Korejas kalnainajiem apvidiem un mājās atgriezās tikai pēc kara.
- Ziemeļāzijas – Klusā okeāna divīzijas ofiss atrodas Kojanā, Dienvidkorejas galvaspilsētas Seulas apkārtnē.

SOS misionāre

4.decembris
Janga Sohī (19)

Dienvidkoreja

Kad biju pusaudze, vēlējos kļūt par misionāri. Kā to panākt?

Dzīvoju Dienvidkorejā. Mans tēvs nomira, kad es vēl biju jauna, un vienīgā kristiete, kuru es pazinu, bija mana māte. Mūsu radi bija šamaņi un senču garu pielūdzēji.

Kādu dienu mana māte paziņoja, ka viņai ir labas vēstis. „Es iepazīnu kādu profesoru, kurš misionārus sūta uz citām valstīm, un viņš vēlas ar tevi parunāt par tava sapņa piepildīšanu,” viņa sacīja.

Es biju saviļņota un pieteicos uz šo tikšanos. Pēc tam, kad pēc pāris dienām devos pie profesora, pagāju garām pusaudžu grupai, kuri bija tērpti T-kreklos ar uzrakstu „SOS”. Viņi mani uzaicināja uz studentiem paredzētu evaņģelizācijas sanāksmi netālu esošajā Septītās dienas adventistu dievnamā. Man dievnamā patika, un es labprāt viņus pavadīju viņu jauko koka dievnamu.

Kad mācītājs uzzināja, ka es esmu kristiete, viņš man pajautāja, vai es zinu, kas ir sabats. Tā kā es ievēroju svētdienu, tad mācītājs man izskaidroja septītās dienas sabata nozīmi. Kad klausījos viņa vārdos, mana sirds iedegās.

Tajā brīdī iezvanījās mans mobilais telefons. Tas bija profesors, viņš mani jau gaidīja. Jutos dīvaini. Biju tik ļoti vēlējusies ar viņu runāt, taču mācītāja vārdi uz mani bija atstājuši lielu iespaidu. Un es tikšanos ar profesoru pārcēlu uz nākošo dienu.

Tajā vakarā es uzzināju par sabatu, par Kristus otro atnākšanu, tiesu, Dieva piedāvāto glābšanu un lielo cīņu. Mana sirds bija prieka pilna.

Nākošajā dienā es ierados jaukajā koka dievnamā, lai ar Bībeli iepazītos vēl tuvāk. Profesors zvanīja atkal, un es viņam sacīju, ka pašreiz Septītās dienas adventistu dievnamā studēju Bībeli. Profesors dusmīgi sacīja, ka patiesi kristieši nepieņem adventistu mācības un man par tām deva savu skaidrojumu. Mācītājs, kurš sēdēja netālu no manis, man palīdzēt nevarēja, taču viņš sarunu dzirdēja. Viņš sacīja, ka profesora sacītais norāda uz piederību kādai kristiešu draudzei, kura uzskata, ka to vada Pats Svētais Gars. Mēs nedaudz pameklējām un noskaidrojām, ka profesors patiesi piederēja šai draudzei. Tās locekle bija arī mana māte.

Biju apbēdināta, jo mana māte vēlējās mani ievilināt savā draudzē. Es lūdzu viņu pēc atļaujas piedalīties adventistu mācītāja Bībeles nodarbībās, taču māte to ar niknumu balsī aizliedza. Nezināju, kā tagad rīkoties.

Mācītājs man ieteica iestāties *Sahmyook* Adventistu universitātē. „Tur tu varēsi studēt Bībeli un vadīt pie patiesības arī savu māti,” viņš sacīja.

Kad studēju universitātē, mātes dusmas bija mazinājušās. Es viņai sacīju, ka esmu mācījusies pēc Bībeles studiju materiāliem un ar nolūku esmu tos atstājusi mājās, lai viņa varētu ar tiem iepazīties. Maz pamazām viņa iepazīna adventes vēstis, gan internetā, gan arī lasot adventistu žurnālus. Ar Dieva palīdzību es universitāti pabeidzu 2020. gadā.

Tad viņas draudze kļuva par lielu koronavīrusa izplatītāju. Dienvidkorejā sākās liels šīs slimības uzliesmojums. Incitēti tika tūkstošiem cilvēku, arī mana māte. Par laimi, mana māte ātri atlaba, taču viņa draudzes dievkalpojumi bija atcelti. Es ticu, ka Dievs manu māti vada pie pilnīgākas Dieva atziņas.

Man patīk Jēzus vārdi: „Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo,” Lūk. 19:10. Šie vārdi runā tieši par mani. Raugoties pagātnē, varu secināt, ka Dieva

vadībā sastapu misionārus ar uzrakstiem „SOS” un uzzināju patiesību par savu māti. Burti „SOS” angļu valodā nozīmē *salvation, only Jesus, service*, tas ir, glābšana, tikai Jēzū, kalpošana. Es gatavojos kļūt par šādu SOS misionāri manai mātei un pārējai pasaulei. Šis plāns ir kā atbilde manam sapnim.

Sohī ir viena no Dienvidkorejas Septītās dienas adventistiem, kuru sirdīs ierakstīts misijas darbs. Šajā ceturksnī visiem pasaules draudzes locekļiem būs iespēja atbalstīt misijas darbu Dienvidkorejā. Daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs izveidot misijas darba centrus divās pilsētās.

Daži fakti

- Dienvidkorejā reiz bija daudz Sibīrijas tīģeru. Taču, tā kā iedzīvotāju skaits pieauga, šo dzīvnieku skaits medību rezultātā strauji samazinājās, un tagad tīģeri ir sastopami tikai Ziemeļkorejā.

Mīlestības vakcīna

11.decembris

Janga Dongvuna (65)

Dienvidkoreja

Daudzreiz dienā manā mobilajā telefonā parādījās paziņojumi par ārkārtas situācijām. Tie vēstīja par koronavīrusa izplatību un aicināja neiziet no mājām.

Dienvidkorejas rajons, kurā es dzīvoju, šajā COVID-19 pandēmijas laikā tomēr netika atzīts par bīstamu. Taču tad pacients ar kārtas numuru 31. manā rajonā ienesa infekciju, apmeklējot kādas kristiešu grupas sanākumi. Slimība sāka izplatīties. Mana pilsēta ātri kļuva par slimības visvairāk skarto visā valstī, katru dienu tika fiksēti simtiem saslimšanas gadījumi. Mazāk nekā mēneša laikā to skaits sasniedza sešus tūkstošus. Masu mēdijos katru dienu parādījās ziņas, ka visas valsts iedzīvotāji uz mums raugās kā uz galvenajiem vaininiekiem koronavīrusa izplatībā.

Vienā brīdī šķita, ka viss ir apstājies. Cilvēku vairs nebija ne lielveikalos, ne tirgos, ne restorānos. Nevienš neko ne pirka, ne pārdeva. Uz ielām varēja redzēt pavisam nedaudzas automašīnas. Neredzamais vīruss ātri visu pasauli bija pārvērtis līdz nepazīšanai.

Tas viss iespaidoja arī manu draudzi. Gadu desmitiem ilgi es savu mīlestību pret Jēzu biju brīvi līdzdalījusi apkārtējiem, taču tagad manas misionāres aktivitātes bija pārtrauktas. Es prātoju, vai Dieva draudzei jābūt slēgtai. Vai mums būtu jāatsakās no evaņģēlija sludināšanas un jāgaida uz situācijas uzlabošanas? Es to nevarēju. Pasaule bija aizvērta, un tāpēc es lūdzu Dievu.

„Mans Tēvs, es zinu, ka šī vispasaules krīze ir Tava iespēja. Bet kādu iespēju Tu dosi man?” es lūdzu atkal un atkal.

Pēkšņi apkārtējā tumsā iemirdzējās gaismas uzliesmojums. Atcerējos, ka draudzes konferences veselības kalpošanas nodaļā iemācījos izgatavot roku dezinfekcijas līdzekļus.

„Viena no lietām, kura tagad ļaudīm ir vajadzīga, ir roku dezinfekcijas līdzekļi,” es nodomāju.

Ar veselības kalpošanas nodaļas palīdzību manas draudzes locekļi izgatavoja aptuveni 1000 pudelītes ar dezinfekcijas šķidrumu un izplatīja tos tirdziņos. Uzvilcām cimdsus un maskas un dāvinājām šīs pudelītes. Cilvēki izturējās tā, it kā tās būtu vērtīgākās dāvanas pasaulē. Viņi bija ļoti pateicīgi. Mēs neatklājām, no kādas draudzes nākam vai kādu organizāciju pārstāvam, taču daudzi to mums jautāja. Tad mēs atbildējām, ka esam Septītās dienas adventisti.

Tā šī krīze pārvērtās par iespēju. Dieva mīlestība atkausēja sirdis, kuras bija sasaldējis koronavīruss.

Tad Dievs man deva citu ideju. Kad aizsargmaskas Dienvidkorejā tika izpārdotas, izcēlās panika visas valsts mērogā. Pie veikaliem, kuros vēl varēja iegādāties ierobežotu masku daudzumu, bija vērojamas garas cilvēku rindas.

„Kā varētu palīdzēt šiem ļaudīm?” es prātoju.

Domāju par to un atcerējos, ka jaunībā biju mācījusies rīkoties ar šujmašīnu. Sāku savās mājās izgatavot aizsargmaskas. Maz pamazām man tas izdevās. Kad par to uzzināja manas draudzes locekļi, viņi pieteicās palīdzēt. Viņu iesaistīšanās mani iedrošināja un stiprināja. Vairāk par visu mani iepriecināja tas, ka draudzes locekļi, kurus COVID-19 bija attālinājis no evaņģelizācijas darba, tagad guva jaunu dzīvības spēku Kristū.

Mūsu Dievs spēj krīzes pārvērst iespējās. Cilvēkus, kuriem bija jādistančējas vienam no otra, satuvināja vajadzība pēc maskām un dezinfekcijas līdzekļiem. Mans dievnams bija kļuvis par vietu, kur tika dalīta mīlestības vakcīna, labākā vakcīna šai krīzes situācijai. Mēs esam izplatījuši 3000 pudelītes ar dezinfekcijas šķidrumu un simtiem masku.

Līdzdalot mīlestību, kuras avots ir Dievs, es dedzīgi lūdzu, lai mūsu zemi pildītu nevis vīruss, bet lai tā būtu „Tā Kunga atziņu pilna kā jūras dziļumi”, Jes.11:9.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs uzbūvēt misijas darba centru Dienvidkorejā, rajonā, kurā atrodas Jangas Dongvunas draudze.

Daži fakti

- Vispopulārākais un pazīstamākais korejiešu virtuves ēdiens ir *kimči*, kas pagatavots no dažādiem skābētiem dārzeņiem, kuri tiek papildināti ar garšvielām un čili pulveri.

Ciemata dievnams

18.decembris
Gao Šiuju (68)

Taivāna

Šis stāsts par Šiuju, 68 gadus veco Taivānas pamatiedzīvotāju, atspoguļo šo ļaužu ikdienu. Pirms trīs gadiem daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēja evaņģēlija vēstij aizsniegt vietējos iedzīvotājus. Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs pilsētās atvērt trīs ietekmes centrus Taivānas pamatiedzīvotāju un citu cilvēku vajadzību apmierināšanai. Paldies, ka atbalstiet evaņģēlija vēsts izplatīšanos visās ļaužu grupās.

Man nav automašīnas. Es neprotu braukt ar motociklu, pat ar divriteni ne. Vienīgā mana iespēja sabatā nokļūt dievnamā ir taksometrs.

Sabata ievērošana manā laulībā radīja lielas problēmas. Mans vīrs, kurš nebija Septītās dienas adventists, bija sadusmots, jo viņam nācās uz dievkalpojumiem dzimtā ciemata dievnamā doties vienam.

Mēs dzīvojām lielā pilsētā Taivānas ziemeļu daļā, tajā adventistu draudzes nebija. Dzimtais ciemats atradās kalnos, ievērojamā attālumā no mājām. Mans vīrs bija diezgan slimīgs un nevēlējās man doties līdz. Taču viņš negribēja arī palikt mājās viens. Kādā sabatā, kad es atgriezos mājās un pasniedzu viņam maltīti, viņš ēdienu nometa pie zemes.

„Tev rūp tikai baznīca!” viņš kļiedza. „Tas, vai es esmu dzīvs vai miris, tevi neinteresē!”

Man rūpēja gan dievnams, gan mans vīrs. Nezināju, ko darīt. Šķita, ka, tiklīdz es vēlējos būt uzticīga Kungam, uzreiz sekoja ienaidnieka uzbrukums.

Mans dēls obligātā militārā dienesta laikā tika ievainots. Es atstāju mājas, lai dotos viņu aprūpēt. Šajā laikā mans vīrs pēkšņi nomira. Jutos vainīga par notikušo, jo, ja būtu palikusi mājās, iespējams, būtu varējusi vīram palīdzēt. Mani māca tādas skumjas, ka veselu mēnesi es nespēju ne lūgt Dievu, ne lasīt Bībeli. Tomēr pamazām es sapratu, ka visu vada Dievs un ka Viņš manai dzīvei ir sagatavojis brīnišķu plānu.

Sapratu arī, ka Dievam ir īpašs plāns arī mūsu ciemata dievnamam. Mums dievnams bija jāatjauno un aprēķinājām, ka nepieciešami bija aptuveni 100 000 Taivānas dolāri (~ 3550\$). Mūsu ciemata iedzīvotājiem tā bija liela naudas summa.

Mūsu dievnama atjaunošanas darbus sarežģīja vairākas problēmas. Pirmkārt, ar vienu mūsu draudzes locekles vīru notika nelaime, un uz slimnīcu devās gan viņš, gan viņa sieva, un tas notika vienā dienā. Tā mēs zaudējām divus palīgus. Mūsu vienīgais nolīgtais strādnieks cieta no sirdslēkmes. Par laimi, pēc pārim minūtēm viņam kļuva labāk, un viņš bija gatavs darbu turpināt. Pēc tam mans brālis sāka sastraukties, vai tikai mēs pareizi esam aprēķinājuši remonta izmaksas.

„Mēs nekad nespēsīm to samaksāt,” viņš sacīja.

Es viņu iedrošināju uzticēties Dievam un turpināt darbu.

Šajā grūtā brīdī mūsu dievnamam garām gāja citas kristiešu draudzes locekļi. Viņš apstājās un piedāvāja savu palīdzību.

“Dzīve ir pārāk īsa, lai kristiešu draudze pārtrauktu savu darbību,” viņš sacīja.

Vēlu vakarā viņš man iedeva sainīti.

“Es vēlos jums ziedot,” viņš sacīja.

Atvēru to un biju pārsteigta – tajā atradās 6000 Taivānas dolāri (~ 215\$).

Kad par šo ziedojumu uzzināja mūsu algotais darbinieks, viņš attiecās no savas algas. “Es vēlos šai draudzei palīdzēt bez atlīdzības,” viņš sacīja.

Kad to visu redzēja mans brālis, viņš sāka ticēt mūsu darbam un slavēja Kungu.

Pagājuši 6 gadi, dievnama atjaunošana vēl nav pabeigta, taču es ticu, ka Dievs parūpēsies gan par Savu dievnamu, gan arī par Savu ļaužu vajadzībām. Viņš to dara vienmēr. Lūdziet par mums!

Misijas ziņas

- Pirmais zināmais Septītās dienas adventists, kurš uzsāka darbu Taivānā 1907. gadā, bija kolportieris T.S.Vangs no Dienvidu Fudzjaņas, Ķīnas. Lai arī kolportieris tika vajāts un apcietināts, viņš savu darbu nepameta un 1912. gadā, kad savu darbību šeit beidza, tika kristīti 10 cilvēki. Darbs šajā reģionā bija smags. 1942. gadā, 2. pasaules kara laikā, draudzes darbība

tika pārtraukta. Draudzē tad bija tikai 14 ticīgie. 1948. gadā tika nodibināta Taivānas misija, un pirmā Septītās dienas adventistu draudze tika izveidota 1949. gadā.

- Taivānas draudžu konferences sastāvā ietilpst 58 draudzes un 28 ticīgo grupas. Kopējais ticīgo skaits ir 6956. Tā kā Taivānas iedzīvotāju skaits ir aptuveni 23 593 000, tad adventistu īpatsvars valstī ir viens uz katriem 3392 iedzīvotājiem.

Labs piemērs savam vīram

25.decembris, 13.sabats
Čang Zeng Meja (50)

Šis stāsts par skolotāju Čangu Zengu Meju reāli atspoguļo Taivānas pamatiedzīvotāju ikdienu.

Es ar savu vīru precēties nevēlējos, jo biju uzaugusi Septītās dienas adventistu ģimenē, bet mans nākošais vīrs piederēja citai kristiešu konfesijai. Taču mūsu abu vecāki vēlējās mūsu laulību, un man saviem vecākiem bija jāpaklausa.

Devos pie sava nākošā vīra Ming Huanga un viņam sacīju: „Mēs varam precēties, tikai es savu draudzes piederību nemainīšu.” Viņam pret to iebildumu nebija.

Taču, kad mēs sākām plānot mūsu kāzas, sākās nesaskaņas. Es vēlējos, lai ceremonija notiktu adventistu dievnamā, taču Ming Huanga sacīja: „Nē! Man kā vīram ir jāprecas savā baznīcā.”

Mēģināju rast kompromisu. „Tad varbūt rīkosim ārpus telpām,” es sacīju. „Bet lai mūs salaulā adventistu mācītājs.”

Viens no maniem brālēniem bija Ming Huanga draudzes mācītājs, un mans nākošais vīrs sacīja: „Palūgsim, lai viņš mūs salaulā.”

„Nē, tam jābūt adventistu mācītājam,” es sacīju. „Tavs svainis ir adventistu mācītājs. Uzaicini viņu.”

Tā mēs kādu laiku strīdējāmies. Beidzot es sacīju: „Ja tas nebūs adventistu mācītājs, tad es neprecos.”

„Labi,” Ming Huanga sacīja. „Es jautāšu mātei, ko lai mēs darām.”

Viņa māte bija adventiste. Viņas vīrs pirms kāzām nebija adventists, taču šai draudzei pievienojās pēc laulībām.

Pēc sarunas ar māti Ming Huanga man sacīja: „Labi, mana māte teica, lai mūs salaulā adventistu mācītājs.”

Tomēr ar to nesaskaņas nebeidzās. Izrādījās, ka Ming Huanga māte no manis sagaidīja, ka es pārveidošu viņas dēlu. Viņš dzēra un svētdienās uz dievnamu negāja. Ming Huanga māte arī domāja, ka pēc kāzām es pievienošos viņas draudzei.

Mani mulsināja doma par to, ka nāksies precēties ar cilvēku, kurš pieder citai konfesijai. Ming Huanga juta, ka jūtos nekomfortabli, taču tobrīd jau visā ciemā zināja, ka mūsu vecāki vēlas mūsu kāzas. Ja mēs tagad pašķirtos, tas ievērojami iespaidotu Ming Huanga reputāciju. Turklāt daudzi mani slavēja un viņam sacīja: „Viņa ir laba meitene. Tev viņa ir noteikti jāapprec.”

Ming Huanga, lai es piekristu laulībām un viņš saglabātu savu godu, nolēma pievienoties adventistu draudzei. Mēnesi pirms kāzām viņš pabeidza Bībeles izpēti

nodarbības un tika kristīts. To dienu es neaizmirsīšu. Kad Ming Huanga izkāpa no ūdens, viņš raudāja. Viņš gan vēlējās ar mani precēties, taču savu veco dzīvi atstāt negribēja un turpināja dzert.

Sešus mēnešus pēc mūsu vecāku lēmuma par mūsu laulībām mēs apprecējāmies ceremonijā, kura notika ārpus telpām un kuru vadīja adventistu mācītājs.

Pēc kāzām izjutu lielu spiedienu. Likās, ka mans vīrs ir pavisam cits cilvēks. Man šķita, ka man viņš ir jāizmaina, katru sabatu jāved uz dievnamu, jāmaca līdzdalīt Jēzu citiem.

Ming Huanga bija satriekts. Viņš bija zaudējis pašcieņu, jo bija man pārāk daudz piekāpies. Pēc kāda laika es viņam paziņoju, ka arī viņam ir jāgatavojas bērna ienākšanai mūsu ģimenē.

„Tu ilgu laiku esi lietojis alkoholu un nešķīstu pārtiku,” es viņam sacīju. „Tavs ķermenis ir piesārņots.”

Mēs gaidījām septiņus mēnešus. Šajā laikā es vīram mācīju veselīga dzīvesveida principus. Mūsu kaimiņi ievēroja, ka viņš ir mainījies un slavēja viņu.

Tomēr mans vīrs nevēlējās būt cits cilvēks. Pēc meitas piedzimšanas viņš atkal sāka dzert. Biju apbēdināta un vīlusies, tomēr viņu atstāt nespēju.

Pagāja 10 gadi, un mums piedzima vēl viena meita. Mūsu vidū izcēlās neskaitāmi konflikti. Kādu dienu es sapratu, ka mēs kopā palikt nevaram. Ieteicu šķirties, taču viņš tam nepiekrita. Tad es paņēmu mūsu divus bērnus un pārcēlos pie draugiem. Vēlējās, lai Ming Huangs vienatnē pārdomātu savu dzīvi bez ģimenes. Viņš šķirties nevēlējās. Vīrs mani meklēja trīs dienas. Atradis mani, viņš apsoltīja sākt jaunu dzīvi.

Savu vīru es ļoti mīlu, taču, ja man ar viņu būtu jāprecas vēlreiz, es to nedarītu. Es apprecējos, jo domāju, ka spēšu ar Dieva palīdzību viņu izmainīt. Pirms kāzām es pat lūdzu: „Ja Tu vēlies šo cilvēku glābt, Tev ir man jāpalīdz viņu glābt.” Bet Bībelē sacīts: „Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem,” 2.Kor.6:14. Labāk ir precēties ar cilvēku, ar kuru ticības dzīvē var doties roku rokā. Salamans, gudrākais no cilvēkiem, par to bija spiests pārliecināties smagos apstākļos.

Adventistei, kura precas ar vīru neadventistu, es iesaku būt savam vīram par labu piemēru gan ticībā, gan dzīvesveidā. Lūdz par viņu, gatavo viņam ēdienus, atklāj viņam savu ticību ikdienā. Jēzus sacīja: „Redzi, Es jūs sūtu kā avis vilku starpā; tāpēc esiet gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži,” Mat.10:16.

Slavēsim Dievu par to, ka Viņš mūs glābj, lai kādi mēs arī nebūtu. Mans vīrs ir kļuvis gādīgs vīrs un tēvs. Viņš arī ir labs draudzes darbinieks un vecākais. Dievs ir tik labs!

Pirms trīs gadiem daļa no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem tika novirzīti evaņģēlija pasludināšanai Taivānas pamatiedzīvotājiem. Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi paredzēti trīs ietekmes centru izveidošanai gan Taivānas pamatiedzīvotāju, gan arī citu iedzīvotāju vajadzībām. Paldies jums par to, ka ar saviem ziedojumiem palīdzat labo vēsti nest visām ļaužu grupām Ziemeļu Klusā okeāna – Āzijas divīzijā.

(Ziedojumi)

Daži fakti

- Lai arī vārds „Taivāna” ir ķīniešu vārds, jau kopš 16. gadsimta šī sala ir bijusi pazīstama kā *Ilha Formosa*, jeb „jaukā sala.” Šo nosaukumu deva portugāļu jūrniecei.
- Taivānas nacionālais sporta veids ir beisbols.
- Lielākā daļa Taivānas iedzīvotāju (aptuveni 95%), saskaņā ar valdības datiem, sastāv no haņiem, kuru priekšteči 18. gadsimtā ieradās no kontinenta. Taivānā visplašāk tiek lietota mandarīnu valoda.